

Subl

TOMIS

REVISTA EPARHIALĂ DE CONSTANȚA

= Cei ce vă vedim apă pe care o vom da eu
nu vă insetă în veac - IORAN. IV. 14 =

SUMAR

Mai multă grijă pentru suflet de Diac. Const. Staicu. — „Lăsați copiii să vină la mine“ de Preot Emil Grosu. — Jocurile moderne de Pr. M. R. Ștefănescu-Ialomîța. — Din Dobrogea de M. Popescu. — Cum s'ar putea întări religiozitatea și moralitatea poporului de Pr. N. C. — Asasinii compătimiți de Pr. Ilie I. Danciu. — Diverse.

SPRE ȘTIINȚĂ

Revista apare sub îngrijirea Secției Culturale.

Schimbul de reviste, trimiteri de articole, abonamente și orice corespondență se va adresa Revistei TOMIS, la Sfânta Episcopie.

Abonamentul

1 an pentru preoți, epitropii și abonații particulari 120 lei
„ pentru cântăreți 100 „

Colaboratori :

Ic. Gr. Dumitrescu-Vicarul Sf. Episcopiei ; **Ic. Gh. N. Ionescu**-Revizor Eparhial; **Ic. Em. Grosu**-Profesori; Constanța
Ic. M. Rădulescu-Ștefănești-Ialomița ; **Ic. Gh. Popescu**-Urziceni
Pr. Gh. Vasilescu-Znagoveanu, -Ialomița ; **Pr. I. Popescu**
Durostor ; **Ic. I. Ciolca**-Ialomița ; **Pr. George Petre**-Ialomița
Pr. Alex. Alexandrescu, Perieți-Ialomița; **Pr. I. O. Popa**-Ialomița ; **Ic. Corneliu M. Grumăzescu**-București; **Ath. P. Magea-
rof**-Sofia; **Ic. M. Buric**-Constanța ; **Ic. I. Bercuși**-Ialomița ;
Pr. Alex. B. Ionescu-Ialomița; **Pr. Ilie I. Danciu**-Ialomița ;
Pr. T. Samoilă-Constanța ; **Pr. Gr. D. Cruceanu**, Cernic-
Ifov și D-nii: **I. Dinu**-avocat-Constanța ; **C. Georgescu**-Obre-
jița-R.-Sărat.

FOAIE OFICIALĂ EPARHIALĂ SUB PATRONAJUL PREA SFINȚITULUI EPISCOP GHERONTIE

MAI MULTĂ GRIJĂ PENTRU SUFLET INSTRUCȚIE SAU EDUCAȚIE?

Trăim vremuri de cumplit păgânism și de neiertată anarhie morală. Mai deună zi, au fost dați în vileag ucigașii juristului bucovinean, Eusebiu Popovici. Cine a făcut monstruoasa crimă; cine a suprimat viața unui om, în plină vigoare trupească și ascendență spirituală? Vreun îmbătrânit în rele ori vr'un sălbăticit din cauza pâinii, pe care n'o avea? Nu! De data asta, odioșii asasinii sunt de bună condiție socială, sunt tineri „cu maniere elegante“, cu ochelari pe nas și cu țigareta în colțul gurii: trei elevi dela liceul „Gh. Lazăr“, din București. „O, tempora! O, mores!“ Ce timpuri și ce obiceiuri ne-au ajuns! Parcă suntem pe alt tărâm nu în cuprinsul unei societăți creștine. Duhul satanei, vântul răutății și al pierzării bate aprig peste suflete. Gândul bun e copleșit de greutatea celui rău. Mlădițele tinere se încovoie sub povara lui „Mamona“ și se împotmolesc în băltoaga celor înstrăinați de iubirea evanghelică. Dar, s'a mai pominit, ca acei, pe cari școala îi crește pentru a fi stâlpii de mâine ai țării lor, stegarii culturii românești să fie purtătorii întunecului și ai gândului ucigaș?.. Băncile, pe cari își tocesc coatele fără folos, au menirea de a da societății oameni integri, luminați și creatori de valori noi, nu distrugători a tot ce e bun între semeni. A cui e vina? A școalei? Ferească Dumnezeu! Nimeni nu poate spune că această instituțiune, prin conducătorii ei, nu-și înțelege rostul social: de a instrui și modela spre

mai bine sufletele tinerelor vlăstare. Nu e om de bună credință, care să nu spună că școala, atât cât îi stă în putere, face totul pentru individ: îi dă lumină și educație. Dacă felul cum înțelege lucrul în sine corespunde adevărului sau nu, rămâne să vedem mai la vale. Unde trebuie căutată atunci, putreziciunea? Unde desmățul și isvorul acestuia? În ce parte anomalia și rătăcirea? Le găsim în sufletele noastre, în concepția de viață a veacului contemporan, în mentalitatea celor din jurul nostru. Căci, nu e suficient să îndopi pe bietul copil cu de toate și fără rost; nu e de ajuns să-i servești cunoștințe cu toptanul —, ci interesează și cealaltă latură: corespund ele unei necesități psihologice normale, se altoiesc pe tendințele nobile din sufletul celui ce le primește ori dimpotrivă? Geologia vine și informează pe elev sau pe cititor că omul n'are alt strămoș, decât pe acela, pe care l-au descoperit(?) oamenii de știință, în măruntaiele pământului: pitecantropul, ce se traduce: maimuță. Noi, — să ne ferească Cerul de așa onoare —, suntem descendenți direcți din neamul cimpanzeului. A afirmat-o recent, la congresul „Asociației române pentru înaintarea științelor“, profesorul Rainer, dela facultatea de medicină din București. Religia spune că omul a fost creat de Dumnezeu, „după chipul și asemănarea Sa“. Prin urmare cu totul altfel. Unde stă adevărul sau unde-l vede școlarul cu mintea lui copilărească și lesne influențabilă? De sigur că dă dreptate geologului, căci așa-i moda: tot ce spune D-l de știință, fiindcă-i știință nu „povestese“ ca religia, așa trebuie să fie, chiar dacă afirmă azi, „ex cathedra“, că două linii se numesc paralele, atunci când nu se întâlnesc niciodată, — iar, mâine, influențat de elucubrațiile tâmpe ale evreului Einstein, va susține sus și tare că dreptele paralele „se pot întâlni, câteodată(!)“. Așa vrea Einstein, așa este, negreșit! Dar ce-i asta, Domnilor? Ne jucăm de-a știința? Ori e una ori e alta, căci nu se poate pretinde, nici de cea mai întunecată minte de om, că două lucruri contrarii au posibilitatea să se indentifice vreodată. Nu! Prin faptul că se diferențiază, fără 'ndoială că nu pot forma nicicând unul și același lucru. Aci trebuie căutată eroarea, viermele, ce ne roade pe nesimțite: în contradicția vădită dintre ele-

mentele, ce le servim școlarului, ca sigure și demne de înregistrat. Nu știe ce să creadă cu adevărat, nu știe ce să asimileze, căci totu-și inconsistent și neverosimil: începând dela pozitivismul științific și până la revelația religioasă. Cele ale științei, vorbesc pe pseudo-știință, le acceptă ca atare, fiindcă „așa-și moda“ și vin dela D=1 de geologie, de pildă. E sigur, însă, — și oricine a făcut experiență la vârsta respectivă —, că elevul nu se poate indentifica cu aberația aceasta, cum că omul își trage originea din maimuță, deoarece bietul copil n'are ocazia, deși o dorește din tot sufletul, să vadă cu ochii chipul minunat, prin care un cimpanzeu sau urangutan se preșchimbă, evolutiv, în om. N'a văzut și nici nu va vedea pe cimpanzeu cu cravată la gât, cu monoclu sub sprânceană, susținând — în față „studiosului“ său neam — că, nu știu prin ce descoperiri, a ajuns la concluzia că „maimuța se trage dintr'o specie numită om“. Revelația divină, apoi, nu constituie, pentru el, un principiu de orientare în viață, căci este, pur și simplu, „o invenție a preoților“. Și atunci, dacă instrucția, ce se face tinerelor generații, este contradictorie și sciziparitară, nu poate — să nu ne așteptăm vreodată — să aibă repercusiuni bune asupra individului, asupra „eului“ acestuia, cum i se zice în știința psihologiei. Sufletul omenesc, așa cum l-a creat Dumnezeu, este un tot armonic, este un șuvoiu, ce curge — unitar — undeva: spre viață sau moarte. Ai turburat o parte din plămădeala psihicului, ai introdus într'un compartiment de-al său duhul rău —, în virtutea armoniei genuine a sufletului omenesc, faptul se va generaliza. Intreaga constituție a celui în cauză va fi aplecată spre rău și-l va făptui ca pe ceva normal. Dacă așa se cultivă mintea copiilor creștini, apoi, educația lor, modelarea sufletului lor, potrivit percepțelor de morală, care, în parte, e realizată — după cum s'avăzut mai sus — prin cunoștințele primite în școală, nu-și mai puțin rătăcită. Ea e incredințată oricărui „filosof, cu multă experiență într'ale sufletului“. Acesta spune tinerilor ucenici într'ale filosofiei că nimic nu-și mai vrednic de luat în seamă, decât rațiunea omenească. După ea trebuie să ne conducem și ea să ne fie lege, în drumul spre necunoscut. Așa ar fi, dacă s'ar întâmpla, ca mintea

omului, rațiunea lui să fie o valoare cu caracter universal și absolut, cu alte vorbe, dacă n'ar diferi dela om la om, dela individ la individ. Rațiunea umană fluctuiază, în timp, așa cum fluctuiază, în spațiu, nesigur, valorile mării. Aceasta-i o entitate relativă, o valoare schimbătoare — nu absolută, cum afirmă liber—cugetătorii și toți înțelepții veacului. În acest caz, rațiunea omenească nu poate constitui pentru noi, o regulă învariabilă și demnă de pus în capătul drumului, ce avem de străbătut, ca pământeni. Ar însemna să rătăcim, așa cum a rătăcit ea, dela un capăt la altul al istoriei. Iată, deci, a doua eroare a sistemului și concepției de viață a contemporanilor. Cu drept cuvânt se poate spune: Culegem ce semănăm!

REȚEDIUL

Sănătatea sufletească n'o putem căpăta, atât pentru cei maturi cât și pentru cei nevârșnici, decât printr'otendință continuă spre perfect, spre desăvârșit, spre Dumnezeu. Și e și firesc să fie așa, căci, dacă suntem plăsmuiți după chipul și asemănarea Creatorului, apoi, normal, nu putem trăi decât în concordanță cu percepțiile de morală revelate de Dumnezeu, în perfect acord cu principiile de conduită, — neîntrecute de înțelepciunea omenească —, ce se găsesc în Sf. Scriptură. Fructul cade spre solul, ce l-a hrănit și ruminat, — sufletul omului gravitează, în chip natural, spre Zămislitor. Numai aci întâlnește ceea ce-i trebuie: calea, adevărul și viața. „Inquietum est cor meum, quoad requiescat in Te, Domine ¹⁾”, spune, frumos și elocvent, fericit. Augustin. Oricât am căuta, prin fel de fel de meșteșugiri omenești, să dăm altă destinație aspirațiilor noastre firești, vom reuși numai să le pervertim, dar să le refacem, radical, niciodată. De ce nu-i mulțumit ucigașul cu monstruoasa-i meserie; de ce nu-i fericit avarul niciodată; de ce nu calomniatorul, etc.? Pentru că,—printr'un simț atavic, ce merge până la prima pereche de oameni —, structura psiho-fizologică le spune, tacit, că au apucat căi greșite. În consecință părin-

¹⁾ Pe românește: Neliniștit mi-i sufletul, Doamne, până ce-și găsește-razim în tine!

ților, voi! mamelor, cari purtați grija de voi și de odraslelevoastre, apropiați-vă și le apropiați cât mai mult de Christos: adevărul și viața eternă. Fără El, vă ofiliți, cași planta lipsită de ploaia răcoritoare. Să nu căutăm lumină doar într'ale noastre, căci ea nu poate răsări din întunec. Să nu ne sălbăticim copiii prin pildă rea și cunoștințe nelalocul lor, ci să avem grijă să le modelăm sufletul prin adâncirea în Evanghelie. Aceasta-i adevărata educație, nu cea mincinoasă, ce ucide sufletele. Căci, „ce folosește omului de va dobândi lumea toată, iar sufletul său își va pierde; sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” Să medităm și să ne reculegem.

Diac. Const. Staicu
Episcopia—Constanța

„Lăsați copiii să vină la mine“

Cel mai mare pedagog al omenirii, care a înțeles pe deplin firea omenească, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, s'a ocupat cu mare atenție de copii.

Când Mântuitorul învăța, adesea ori, în jurul lui se strângeau și mame cu copiii de mână și cu prunci în brațe. Adesea ori mamele, absorbite de cuvintele Domnului, își uitau de copii, cari pe nesimțite se strecurau și se apropiau de Domnul. Firea blândă a Mânt. privirea senină și caldă cu care imbrățișa pe cei din jurul său, vorba înțeleaptă și dulce, care atingea inimile, făceau pe ascultători să uite de toată grija cea lumească, iar pe copii să se apropie tot mai mult, să se atingă de veșmintele Lui, de mâinile Lui, și cu mânuțele întinse și cu ochii mari și rugători, cereau mângăiere.

Copilul, printr'un simț deosebit, printr'un instinct, cunoaște și înțelege pe cel bun, zămbește, se apropie, se joacă cu el, iar când cel rău ar vrea să-l ia în brațe sau să-l mângăie, copilul plânge, fuge și tremură.

Pe Mântuitorul îl înțelegeau copiii și îl iubeau, se apropiau și așteptau dela Dânsul și mângăiere și joacă; iar Mântuitorul nici odată nu s'a arătat stingherit sau supărat de copii, ci adesea își intrerupea vorbirea ca să mângăie pe unul, să ia în brațe pe altul și să-i binecuvânteze.

Dar lumea vrea să asculte mereu pe Invățătorul și chiar Apostolii au certat pe copii și voiau să-i alunge: însă Mântuitorul s'a opus, pentru că citim în Sf. Evanghelie: „Și aduceau la dânsul pe prunci ca să se atingă de el; iar ucenicii certau pe cei

ce îi aduceau. Iar văzând: Iisus, nu l-a părut bine, și a zis lor: „lăsați pruncii să vină la mine, să nu-i opriți pe ei, că a unora ca acestora este împărăția lui Dumnezeu. Și luându-i în brațe și-apus mâinele peste ei și i-a binecuvântat pre dânșii“ (Matei X, 13).

Copiii noștri de eri au fost aduși din ce în ce mai rar de mamele lor la blândul învățător, copiii de eri nu mai întâlneau pe Mântuitorul ca să-l cunoscă și să se apropie cu drag de El. În școală învățătura religiei era cu totul neglijată și socotită în urma tuturor dexterităților; acasă, anecdotele cu Dumnezeu, cu Sf. Petru, cu Biserica și cu toți sfinții și cu toate cele sfinte, erau cel dintâi mijloc de petrecere; pe drumuri, injurăturile de toate cele sfinte erau la modă și erau rostite la tot pasul de cei mari și de cei mici.

Un vânt străin, din țări străine, începuse a bate și asupra țării noastre. Poporul nostru, trestie bătută de vânt, s-a aplecat tot mai mult spre noroiul și balta rău mirositoare.

Toate exemplele rele și îndemnurile rele, nepăsarea și neglijența au turnat încet, dar sigur, otrava necredinței în sufletele copiilor de eri.

Copiii de eri au crescut și s'au făcut lumea de astăzi, și mai ales dintre cei ce au învățat multe și au citit toate anecdotele și toate romanele, au uitat cu totul de Dumnezeu și de dreptate și de cinste și de adevăr.

Copiii de astăzi, cu asemenea moștenire, cu asemenea exemple, rămân tot mai rătăciți.

Otrava s'a înmulțit prin tot felul de scrieri imorale, prin tot felul de spectacole, prin tot felul de șoapte. Otrava este adesea ori dulce, otrava este ademenitoare, se strecoară prin intuneric, se soarbe pe ascuns și otrăvește până și pe cei mai buni, pe cei mai aleși.

Poporul nostru s'a făcut stejar puternic, cu ramuri mari și întinse până departe; dar oricât de mare ar fi, dacă e bolnav, un vânt puternic tot îl poate rupe.

Tăria țării o formează familia, o formează copilul de astăzi, generația de mâine.

Deprinderile bune sau rele în materie de credință se schimbă greu. Dacă a trebuit multă vreme și muncă din partea multora ca să alunge lumea dela biserică și s'o depărteze de credință, dorința de acum a oamenilor conștiinți și toate încercările, nu vor da roade așa curând. Aceasta nu trebuie să despereze pe nimeni. Chemarea perseverență la credință și Biserică va avea răsunet și va da roadele așteptate.

Dacă oamenii maturi, cu deprinderi păgâne și cu anumite concepții înrădăcinate, sunt mai greu de adus la Biserică, nu tot așa sunt copiii.

Asupra copilului trebuie mai ales îndreptată chemarea la Biserică și la deprinderi creștine.

Sentimentul religios se infiltrează treptat și pe nesimțite.

Copilul totdeauna a mers cu drag la Biserică, el rostește, cu drag rugăciunile la culcare, la masă, la școală; este ascultător și

implinește ușor toate îndemnurile. Copilul este mai impresionat la tot ce vede, la tot ce aude. El se roagă la Ingerul păzitor, pe care-l simte aproape, el știe că Dumnezeu este peste tot, toate le vede și se păzește ca să nu-l supere cu nimic.

Aceste sentimente frumoase, înăscute în suflete curate și nevinovate, împreună cu deprinderea de a merge la biserică, sunt pentru copil o comoară neprețuită, cu care rămâne toată viața și un adăpost de multe rele și ispite.

Trebue să înțelegem dojana și îndemnul Mânt.: „lăsați copiii să vină la mine“, și părinții, cu copiii de mână, să pornească iar pe drumul bisericii, și cei mari să le facă loc mai în față, mai aproape de Mânt. și nimeni să nu se supere dacă în naivitatea și sburdălnicia lor, copiii mai turbură liniștea serviciului divin, ci cu dragoste și îngăduință să-i sfătuiască „pentru că a unora ca acestora este împărăția lui Dumnezeu“.

Preot. EMIL GROȘU

JOCURILE MODERNE

Sunt câțiva ani de când n'am mai luat parte la un așa zis: „mare bal“. Sub perdeaua aparentă a reclamei: „Serbare culturală, urmată de mare bal, cu jocuri naționale, m-a îndemnat să merg acolo. Pe reclamă scria: jocuri naționale; dar vai de așa jocuri naționale, ce s'au jucat la o asemenea serbare. În afară de un roman și o sârbă românească, încolo s'a jucat numai și numai jocuri și dansuri moderne; ele au devenit pentru tineretul dela țară — indiferent de poziția socială a părinților — hrana zilnică. Figuri și poziții, pentru cari cei ce le fac sunt numai răscolirivoluptoase. M'am întrebat de multe ori: Doamne! de unde a împrumutat tineretul nostru, așa jocuri scârboase și indecente? Se spune de noi, că sunt aduse dela oraș; ei bine, dar orașul de unde le are? Imi spunea odată un domn profesor universitar, că astfel de jocuri scandaloase sunt importate dela negrii și sălbaticii din America. Ele sunt ca un aperitiv pentru prostituție. Cei cari au fost pe acolo și le-au văzut — atât român cât și strein — ni le-au adus și nouă ca dar — însă prost și urât.

Examinând jocurile moderne, din punct de vedere moral, estetic și medical, vom vedea că ele sunt de condamnat și avem datoria să luptăm cu mult zel, împotriva răspândirii lor.

Din punct de vedere moral: Să privim de pildă la un tango, schimmy, scharleston, twostep

Pipăituri necuviincioase, străngeri piept la piept, obraz de obraz, împletituri și strâmbări de picioare, în fine gesturi și poziții, cari împing la eşcitarea simțurilor cărnii. Ori cât de modest ar vrea să fie cineva, când joacă așa dansuri, nu poate a se stăpâni, fiindcă așa mișcări și gesturi, aprind poftă și în dansator și în dansatoare și fără voie săvârșesc păcat. Se mai adaugă la asta și toaleta în îmbrăcăminte, care este iară tare scandaloasă. Sunt unele femei și fete, cari la astfel de petreceri vin aproape goale.

Din punct de vedere estetic, iară sunt de condamnat jocurile moderne. Nici un pas cu gust, nici o eleganță, nici un ritm și nici o mișcare demnă de om. Mișcări aci domoale, aci pline de svâcniri molatice, toate duc la pofta bestială a cărnii. Cel ce le practică pare că este deosebit din ceilalți: ochi sperioși, frunte încrețită fălci contractate

Din punct de vedere medical, dau mărturia Doctorului Bernard din Paris—medic cu renume mondial:

„Practicarea jocurilor moderne, duce la turburări patologice asupra organismului privit din punct de vedere fiziologic, în timp ce cronicitatea acestor turburări fizio-patologice duce la dezordini mai grave în domeniul sistemului nervos periferic și central, ba chiar în psihism. Afară de dezordinile amintite, se mai remarcă după cronicitate, etate și subiect, în mod obișnuit, insomni, „slăbiri, fenomene de autointoxicație prin obosială, apoi apucături ridicole, nevroze spasmodice mult sau mai puțin generalizate, tremurări, câteodată turburări în tenziunea asterică, turburări de memorie, încurcături în vorbire, anomalii în salivație, ba chiar accidente sfincteriene. La acestea se mai adaugă, mai ales la tineri, tendința spre impotență. Iată primejdia“.

Mai mult, cei ce practică dansurile moderne sunt ispitiți și de stupefiante. Cine n'a cetit în ziare, despre isprăvile stupefianților și sfârșitul lor. Stupefiantele se iau după o petrecere, după o oboseală escitantă, căci ia gândește: să dansezi dela 9 seara până la 4—5

dimineaa, vin escitaai dupa escitaai, crizi nervoase, dureri de cap, insomnii . . . , si ajutor, de unde? atunci tanarul nostru alearga la calmante: morfinaa, cocainaa si alcool, dupa astea urmeaza certe, divorauri, caci carui sot ii place sa vada pe celalalt sot, trup la trup, obraz la obraz cu altcineva.

Daca jocurile moderne sunt asa periculoase, noi parintii avem raspunderea copiilor nostri si in fata lui Dumnezeu si in fata oamenilor, si deci urmeaza a-i opri dela acest rau. Va trebui sa luptam cu toata puterea impotriva dusmanilor care raspandesc asa dansuri urate.

Sunt de omie de ori de condamnat parintii care permit de pilda ficei lor sa participe la jocurile moderne si sa spunaa ca-i excelenta fata lor in aceasta privinta, pe motive sa arate publicului si lumii ca are fata de maritat si fara dansuri — zic ei — nu s-ar putea casatori. Da, dar nu prea se gasesc tineri, cari sa caute soaie o buna scharlestonista, chimmysta . . . sau mai stiu eu ce, fiindca un tanar pretinde dela soaia sa o curatenie desavarsita, buna gospodina . . . pe care o dansatoare grozava nu are astfel de parti; apoi nebunie ar fi si pe o tanara care sa-si caute barbat un tanar care si-a pierdut floarea tinereai, umbland dupa baluri, cabarete, lupanare si specialist in foxtroate, chimmy . . . etc.

Parintilor, supravegheati-va si va cresteti copii in frica de Dumnezeu si insuflati-le dragoste numai de dansurile si horile romaneesti, care sunt asa de frumoase si demne. Luati seama ca acesti, copii care aluneca pe panta patimei de dansatori specialisti, mai tarziu va vor blestema, ca la timp nu i-ati infranat si nu le-ati aratat pericolul ce rezulta din ele. Ganditi-va serios la tineri, paziti-i de jocurile caraghioase, tam-pite, josnice si bestiale, imprumutate dela practicantii de stupefianta si cocoaniti.

„Copii, ascultati in Domnul pe parintii vostri, caci aceasta este drept . . . si voi parintilor nu intaratai la manie pe copii vostri, ci cresteti-i in invatatura si intelegerea Domnului“. Efes. 6. 1-4.

Pr. M. R. Stefanensti-Ialomița

DIN DOBROGEA

— u r m a r e —

Abritus, Butrosau satul „Abtat-Cales“. Jud. Dorostol, la S de Adamclisi. Pe aici a venit Traian cu al 2-lea Răsboi. Cu Cavaleria Arabă, spre gurile Dunării. Fost Episcopie. Pela 347 era Episcop Marcian, la Sinodul din Sardica (Sofia). Și un episcop „Ursu“ a luat parte la Sinodul 7, în 787 cu titlu de Episcopul Abariților, din Moesia inferioară. Intre acest Abritus și Tropeum Traian, era o șosea bine pietruită; cu o mare circulație între ele, pe timpul lui Justinian I. Și se crede că, aproape de această localitate era „Forum Semproni“ unde ar fi pierit „Decie“ în 251 cu fiul său, în lupta cu Goți. Oare o fi vreo baltă împrejurul acestui Abtat Calesi?...

Istoria spune că acest Impărat Roman Decie, s'ar fi înămolit într'un loc bălțos, unde a fost ucis. Alți spun că, ar fi pierit în bălțile Halmirisului, sau Palude Salmorunderri, pela Morunghiol Tulcea.

Ausdec sau satul Asarlâc Jud. Constanța. Călea jumătate între Abritus și Adamclisi. Prin el trecea șoseaua Abritus-Adamclisi. Tot prin acest Asarlâc ar fi trecut și Traian cu al 2-lea Răsboi cu Cavaleria Arabă a Generalului Maur Lusius Quitus Adamclisi. Cuvântul „Asarlâc“ pe Turcește, înseamnă „loc de spânzurătoare“. Dovadă că pe timpul Turcului 1420—1877. Aci ar fi fost un loc unde să spânzurau făcători de rele, hoți și

Usiditiana, Tropeum Traian sau Adamclisi. Localitate veche de tot. Aci sau bățut Odrizi, Geți și Tribali, unde a pierit „Sitacles“ al Odrizilor. Tot aci ar fi fost zdrobită rămășița din Armata lui Tuscul, pe timpul lui Domițian 81—96 d. Hr., îngropându-i într'o Movilă spre R de sat. Și pe care Movilă Traian în al 2-lea Răsboi, a făcut acel Monument care se vede și astăzi, de Apolodor Damasceanul, dându-i numele de „Tropeum-Traian“. Liciniu în 319 d. Hr. aci a făcut

străde pavate cu peatră, o Hală și o Basilică Forensis unde să făceau judecățile. Constantin cel Mare a reparat această Cetate, monumentul din deal și făcând și el o Basilică Bizantină. Justian I a făcut și el Basilica Cometeralis sau Cimitir pentru îngropare. Pela 787, aci ar fi fost o Episcopie cu Tudor, care a luat parte la Sinodul 7 cu Ursu dela Abritus. Vedeți ce aproape erau Episcopiile. Nu că astăzi câte 5—6 județe la o Episcopie. Pela 800 aci erau 5 Biserici Creștine. Căpora până acum, nu le-am dat de urme. Unii spun că, Episcopia din Tomis desființându-se de Bulgari, aci s'ar fi mutat. Alți spun că, aci nu ar fi fost de loc Episcopie. Ceiace nu este de crezut. Ca într'o localitate cu 5 Biserici și așa vestite, să nu fie Episcopie. Alți spun că, în toată Dobrogea, numai Tomisul ar fi fost Episcopie. Ceiace iar nu este de crezut. Știindu-se că din Halmiris, ar fi venit o Episcopie în Tomis. Deci frumoase frământări istorice.

Zisnudava sau satul Cavaclar. Care pe Turcește însemnează Plop. Fost localitate Romană-Dacă. Prin această localitate, trecea drumul dela Tropeum-Traian, la Calatis (Mangalia). Pe valea sofular, spre satul Beșaul (Cinci Curți) Beși a fost un popor. Pe lângă acest Cavaclar, este satul Mederveli-putnar (Puțul cu scări). Probând că și pe aci au fost localități vechi uitate de cercetări.

Supuse criticei

Va urma

Abonat Preot Pensionar

M. Popescu

Baldovinești R-ti.

Oficiul Balș

Cum s'ar putea întări religiozitatea și moralitatea poporului

Convingerile celor ce cugetă la refacerea vieții noastre mō-
rală și religioasă, o lăsase într'un acord unanim că fără un riguros
temei moral, nimic solid nu se poate reclădi. De pretutendeni se
reliefează o tendință prodigioasă din partea unor exponenți, inte-
resati de progresul și intensificarea vieții morale, ca să ofere po-
porului un fond moral serios, care actualmente-i lipsește.

Aceștia vor să desvolte in sufletul poporului, simțul religios
și moral, care formează coloana vertebrală ce singură susține or-
ganismul creștinismului.

Incontestabil că azi deși de 2000 de ani se propoveduește
invățătura Mântuitorului, oamenii sunt departe de a merita numele
de creștin, pentru că manifestările lor zilnice, ne dovedesc că viața
și faptele lor, sunt foarte departe de a fi creștinești. Cau-
zele ce-au contribuit la această dezorientare și nepăsare religioasă
sunt multe.

Intrebarea noastră este: ce putem face pentru deșteptarea și
întărirea acestor două sentimente nobile și de mare valoare, ce
țin pe om într'o strânsă legătură cu Dumnezeu?

Mijloacele într'adevăr sunt multe dar voi evidenția pe cele
mai eficace. Ca o axiomă pot afirma dela început, că exponentul
cel mai îndrept, care este chemat să mănuiască și să utilizeze a-
ceste mijloace este preotul.

Un mijloc care ne vine în ajutor este și predica.
Mai in fiecare sărbătoare preotul este dator să intervină cu
avântul său luminat, explicând Sf. Evanghelie, arătând viața sfin-
ților sărbătorii, sau dându-le unele sfaturi posibile de a le aplica
la viața practică. In aceste predici, preotul trebuie să combată și
credințele deșerte și să le arate adevărata cale.

Un alt mijloc este și biblioteca parohială, ce trebuie
compusă din cărți și broșuri cu caracter educativ moral și literal.
Aceste biblioteci trebuiesc înființate pe lângă fiecare biserică și să
conțină broșuri, in rândurile cărora să se reliefeze învățăturile gre-
șite, cari tind să ia locul celor adevărate. *Indemn la cercetarea*
Sf. Scripturi este încă un mijloc a ridica moralitatea și religiozi-
tatea poporului. Această carte trebuie pusă in mâinile credincio-
șilor, pentru că in ea se cuprinde învățătura dumnezească doctoria
ce alină toate suferințele, toate necazurile și toate nenorocirile. E
inutil de a mai face elogiul acestui izvor permanent de credință,
din care se adapă mentalitatea oricărui popor civilizată. In legătură
cu citirea Sf. Scripturi este și evanghelizarea și catehizarea prin
care preotul le face cunoscut învățătura D-ului. Acest lucru rusește
mai ales in anotimpul toamnei și a iernii, când omul in loc de

a se duce la cârciumă s'au de a sta acasă poate lua parte la aceste adunări. Făcând așa, Hristos va vorbi iarăș oamenilor, va fi iarăș intronat în sufletele lor, iar indiferentismul și analfabetismul religios va decădea. Tot pentru deșteptarea credincioșilor preotul în colaborare cu învățătorul și cu ceilalți intelectuali, să organizeze diferite șezători sătești.

Aceste ar fi mijloacele cele mai eficace pentru ridicarea religiozității și moralității în masa poporului pe cari preotul dator este a le aplica, dacă voește să aplice preceptele date de Mântuitorul Hristos care zice : „Luați aminte de voi și de toată turma, peste care va pus Duhul Sfânt, ca să păstrați biserica Mea, cea câștigată cu scump sângele Meu“ (Fapt Ap. 20:20).

Pr. N. C.

ASASINII COMPĂTIMIȚI

Dela o vreme, crimele săvârșite de copii se înmulțesc. Țara întreagă s'a cutremurat la aflarea vestei că asasinii avocatului Eusebiu Popovici au fost trei elevi de liceu. Nu ne venea să credem ci, chiar când am crezut, contrar obișnuinței, ne-am înduioșat nu atât de victimă cât mai ales pentru acei copii.

Dar răul nu s'a oprit numai la aceștia. Alți trei copii, mai tineri ca etate, organizați tot în bandă, aveau specialitatea de a fura din Biserici. Un altul omoară pe tatăl său adoptiv; alți cinci elevi de liceu se organizase tot în bandă, se înarmase până în dinți, închiriasse casă pentru ținerea ședințelor secrete și plănuiau noi atacuri.

Eram obișnuiți ca poliția să supravegheze localurile de desfrâu, cârciumile, etc. nu școala și pe școlari.

Toți acești mici tâlhari, descoperiți până acum de poliție, au avut aceiaș țință. Prin orice mijloace, ca: furt, suprimarea oricui le va cădea în mână, fără a ține seamă de rudenie, de prietenie, etc. să-și procure *bani*, ca apoi să poată petrece, fără a mai munci.

A pierit orice sentiment religios, orice sentiment de onoare, de respectul avutului altuia, de bun simț. Locul rechizitelor școlare îl ia revolverul, cuțitul, dalta și masca, iar orele pentru prepararea lecțiilor sunt întrebuințate pentru prepararea atacurilor.

Neamul românesc pare a fi osândit să ispășească un mare blestem! Toți cei cari se înduioșează și trăesc emoții în jurul crimelor acestor elevi, caută să precizeze răspunderile.

Familia e de vină — zic unii — fiindcă copiii sunt lăsați să crească în voia lor, părinții nedând atențiune apucăturilor ce observă la ei și nesupraveghindu-i îndeajuns.

Școala — răspund alții — scrâșnind de ură, fiindcă face atâta caz de studiul individualității și tocmai acesta se dovedește ca inexistent.

Societatea — spun alții — fiindcă tineretul cetește și aude

zilnic că peste tot se fură. Aude că cine este c nstit rămâne sărac, că cine rămâne sărac, este nesocotit și trebuie să trăiască în mizerie.

Fiecare are dreptate, în felul lui! Și familia și școala și societatea își au fiecare partea lor de vină.

I *In familie*, copilul e lăsat să crească în voia soartei, în brațele toleranței și a nepăsării. Tatăl nu se poate îngriji de educația copilului, din cauza luptei pentru existență, iar unele mame au cu totul alte griji decât creșterea copiilor.

Cine a văzut pe stradă o doamnă cu copilul în brațe?!.. Dar cine a fost așa de fericit ca să nu vadă, la tot pasul, doamne cu căte o jăvră de cățel în brațe, sau ducându-l de curea, pe stradă în tramvai, etc.?!.. La țară, părinții sunt fericiți când aud pe copil înjurând, sau când văd că aduce ceva de furat... La oraș socotesc că e la modă ca fiul să zică părinților „tu” în loc de D-ta..

În casă, copilul nu e deprins să se roage lui Dumnezeu, să-și iubească și să-și respecte părinții, frații, rudele și pe aproapele. Nu e deprins să meargă la Biserică, să se spovedească și să se împărtășească; nu vede candela aprinsă, în zilele de sărbătoare.

Mamele uită că ele poartă în brațe un sfânt sau un demon după felul cum știu să-și formeze copilul. Uită că ele sunt temelia educației în fiecare generație, că ele fac începutul înălțării ori al căderii neamului.

Familia să ia aminte, să-și recunoască partea de vină și să caute remedierea răului.

II *Școala* trâmbează că a descoperit noi metode, face mare caz de studiul individualității, apar cărți cu fel de fel de imitații după autori străini, dar uită pe cel mai mare Invățător al lumii, „pe Mântuitorul Iisus Hristos”, ce-L ce-a zis: „Lăsați copiii să vină la mine!”.

Se caută a se creia catedra II de filosofie, la școlile secundare și se luptă pentru scoaterea Religiei din program, după ce s'a reușit a fi scoasă dela examenul de fine de an:

Când s'a cerut ca educația morală, în școală, să fie lăsată pe seama Preotului profesor de Religie, lucrul acesta a fost ironizat, de filozofii veacului. Rezultatul acestei depărtări de Religie se vede. Haos și vânt, prevestitor de furtună și prăpăd.

Școala să nu mai uite că instrucțiunea fără educație morală de multe ori face mai mult rău: ascute inteligența elevului, pe care o întrebuițează așa cum au întrebuițat-o micii tâlhari, cari au adus rușine familiei, școlii și neamului, iar loru-și nenorocire pentru toată viața.

Școala să ia aminte! Să se întoarcă la mama sa Biserica și în loc de 2 catedre de filosofie să ceară două catedre de Religie.

III Să ia aminte și *societatea*! Frunțașii vieții noastre publice, oamenii politici, conducătorii de instituții, etc. să înțeleagă cel puțin în ultimul ceas!

Să înțeleagă odată că tânăra generație unită ceia ce vede la cei mari! Copilul cetește și aude zilnic că peste tot se fură. Aude că frunțașii vieții publice s'au îmbogățit prin necinste, că

furturile se țin lanț, că hoții nu sunt pedepsiți, etc. și de aici încolțește în mintea lor fragedă darul după „Bani nemunciți”. Dela furt, trece la omor, socotindu-se a fi în legitimă apărare, ca să nu fie prins.

Cine mai are un dram de iubire față de această țară bună și blajină să se uite pe ce mâini va cădea România de mâine și să înțeleagă odată că nu mai merge așa.

Familia, școala și societatea să-și recunoască fiecare partea ei de vină, să vadă rezultatele la care s'a ajuns — cu educația copilului — după noile metode. Să se uite în trecut, să vadă rezultatele obținute atunci când totul se făcea în frica lui Dumnezeu și în jurul Bisericii și să aleagă calea cea mai bună!

Să învețe și copiii că fără muncă și suferință nu s'a făcut și nici nu se va face ceva mare și bun. Să nu mai alerge după bani nemunciți, aducând prin aceasta atâtea și atâtea rele! Să nu uite că ei nu sunt numai ai lor, ci aparțin și familiei, școlii și neamului. În clipele de ispită să se roage lui Dumnezeu să-i întărească și, odată, întăriți, să muncească și să creadă.

Pr. ILIE I. DANCUI
Com. Domnița Maria
jud. Ialomița

ERA UCENIC

— ROMAN —

II

Anii trec, încit nici vremea nu le mai dă uneori de căpătii. Mihai crește, sub îngrijirea duhovnicului Macarie, peste care s'așterne bătrânețea, ca o iarnă mai bună, lipsită de ger aspru și de viscol năvrlinos. Cu alte vorbe, îmbătrânește intruna, sănătos însă și mulțumit de viața ce-o duce, decând îi pică minunatul băiat în chilie.

— De-aș trăi, să-l văz mare — cugetă adesea în taină. Am să-l bag în Seminar, că-i mintos și-o s'ajungă cu învățatura la înaltă cinste în tagma călugărilor.

Însă alt roi de gânduri i s'agață de craca bănuelei netrebnice, ca nucumva să-l fure valorile lumii pe-așa băiat și cine-știe în ce slujbă să se cufunde, ca într'o mare, unde s'o îneca în petreceri, cașialți tineri, de nu i-o mai da nimeni de urmă.

Tot așa sosi în mănăstire — sunt peste treizeci de ani deatunci — aidoma un băiat, cu scăpărări de ochi luminoși, cu vorbă de te ungea la inimă, și-ajunse pe mâini bune de Vlădică. Ce cheltuî cu învățatura lui, ar fi ridicat din temelie o altă mănăstire. Ba îl trimise și în țări streine, să învețe cartea omenirii întregi, socotind c'o să vină îndărăt să slujească Bisericii. Cândcolo, fără să se rușineze, dă mâna cu Vlădica, la întoarcere din Străinătate, îi spune verde pe față:

— Nu mă călugăresc, căci n'am chemare. Aș inebuni, să mă infăș în văjminte negre și lungi, să postesc peste ce să poate, să duc o baniță cu bucate pe cap — potcapiul cu coadă.

— Atunci... să te preoțești într'o parohie mireană — stăruiește Vlădica.

— Nu pot. Ca preot de mir, am deaface cu toate firile de oameni, Trebuie să alerg pe orice vreme la nevoile altora, unde mi se scot ochii pentru o „plată de cerșător“...

Și doar se socotea cași „feciorul Vlădichii“, cum îl primise ca o lepădătură dela niște săraci oameni și îl crescuseră numai cu adevărată dragoste părintească. Ajuns însă stăpân pe învățătura lui nu ia în seamă nici rugămintea Vlădichii, nici sfințenia bisericii în care sălășlui multă vreme, ci se desparte pentru totdeauna de tagma clericească. Și, unde se înalță ca slujbaş ales, îl cucerește mândria, birfește chiar lumea călugărească.

Dasta părintele Macarie mai nu se indeamnă să-l ducă în Seminar pe băiatul Mihai, care sfișește de învățat ultima clasă primară din sat. Totuși nu trebuie să-l piarză în gloata călugărilor de rând, să trăiască deazipemăine, numai pentru rugăciuni și pus-tietate, dela ușa chilii pină la icoanele Altarului.

— Mă reped cu el la Vlădica Gherman, cugetă cuviosul Macarie, să mă sfătuesc, cam cefel de soi de viață să croesc ăstui pui de călugăr ?

Intr'o dimineață, la sfișitul unei Gustar, pornește împreună cu băiatul Mihai, duși de caii și poșalionul mănăstirii Căldărușani, înspre orașul cel mare al Țării noastre. Soarele se scoală din somn, trece de pragul zării, îi privește lung, mirându-se de zorul ce-l au, să străbată cit mai repede drumul plin de praf, de căruțe multe de sgomot de voci omenesti și tropăit de vite. Parcă i-ar întreba :

— Incotr'o boerilor ? V'ați saturat de liniște, de cumințenie și de evlavie ?.. Ee, în lumea dela oraș ce văz eu și mă inspăimânt, dar voi — un moș călugăr și-o mână de carne cu un pic de suflet, bietul copil — veți fi copleșiți de răutățile și vicleniile orășănești ?.. Inapoi, taică Macarie.

Și tocmaiașa îl bat gândurile, pe ghemuitul călugăr în maldărul de fân, unde șade pe-o pernă acoperită cu velință de lână. Întreabă, să-și risipească neliniștea gândurilor :

— Ce zici, Mihai, o să înveți carte la oraș ?

Băiatul, cu suris blând în gură, răspunde iute :

— Am să învăț, tatăbunule.

— Păi, ai deaface cu mulți dascăli, poate mai răi ?

— Dacă învăț, ce-o să-mi facă ? — întreabă mirat el, cașicum ar da loc, să fie înțeles prin semnul privirii, că-și strică gura de-giaba cu asemenea vorbe.

Chiar și tace moșul călugăr. Apoi se cam apropie de oraș ; și incurând vor da ochii cu doritul Vlădică, dela care va lua sfatul din urmă pentru orfanul copil.

Decum sosește dară la Metoc, nu mai zăbovește deloc, ia băiatul lângă cuvioșia sa, pornesc încet pe stradă, căutând calea

cea mai scurtă spre biserica Antim. Acolo, de câțiva ani, se odihnește cărturarul Vlădică Gherman în lumea cărților, alcătuite în multe limbi, cu nesățioasă minte ce are, să cerceteze cu amănuntul tot ce iace se scrie de religia creștină. Ce găsește bun, degrabă ia tocul, scrie cu slovă citeață pe jumătăți de foi, numai pe-o parte indemnând și pe-alți să cumpere și să citească asemenea carte cu hrană sufletească; iar ce găsește rău, unde se batjocorește adeseori ca la ușa cortului țigănesc, atît credința creștină, cit și slujitorii ei, — mai domol, cu oarecare grijă, tot cu acelaș toc, cum își innumără fata toți fluturii de metal ce-i coase pe ie, așa își inumără cuvintele așternându-le pe hirtie. Astădată incheagă un răspuns birfitorului, cam și într'o întreagă carte, prin care îi dărimă maghernița de idei josnice, clădește pe nesimțit în locul lor un larg locaș de cugetare, unde poate să între orice suflet bun, să se roage, fără să mai intrebe de rostul religii, cum e destul de mulțumit că și-a găsit loc de odihnă minții.

Intr'asa clipă cu clipă îl află pe bătrânul Vlădică, când bate la ușa cuviosul călugăr, spunând:

— Blagosloviți și primiți pe robul Prea Sfinții Voastre.

— Intră, taică Macarié — sună răspunsul prietenesc.

Deschide ușa cu îngrijorare, s'arată cu băiatul alături. Amândoi i se închină, cu citeo mătanie. Li sărută mâna binecuvântătoare, supuși rămin în picioare.

Șezi colea pe scaun, cuvioase — poruncește Vlădică — și spune nevoia care te-aduse aicea. Văz că ești și cu un băiat.

— Da, Prea sfințite. Cam pentru băiat venii — și oftează.

— Ia s'auz păsul, că prea oftași din băerile inimii.

— Cum să nu oftez, când nu-i ușor faptul să rânduesc viața de mâine a unui băiat, de soiul celui care stă de față?

Prinde să povestească pe șart tot rostul lui Mihai. Li laudă istețimea minții, agerimea simțurilor. Cum a ajuns răsfațatul tuturor din mănăstire, ba și al musafirilor cari s'abat peacolo și iau parte la sfintele slujbe. Că li-i drag, ca o mândră floare în ghiveci; și toți ar vrea să-i dea o mână de ajutor, numai s'ajungă om între oameni, cu o carte mai înaltă, să folosească odată și odată bieților călugări, — pe cari în vremea deacum îi ocărăște, pină și fierarul delingă porțile mănăstirii, cu scuiături și injurături, când se imbată și sporodește cite a auzit dela boerii, cărora le potcovește caii.

Vlădică cheamă aproape pe băiat. Se privesc: Un vultur bătrîn, cu puil de șoim.

— Ai să rămii la mine, dragul meu băiat. N'am pe nimeni pe lume. N'am fost căsătorit, căci nu intram în călugărie, nici nu căutam să ajung Vlădică, cum avui de pildă pe feciorelnicul Ucenic Ioan. Legăturile familiare sunt pietre de moară, pe capul arhierului; iar soția, dacă a murit, or te-a părăsit pentru rivnele ei, când și când o porți pe suflet, cu-o durere ce nu se poate uita niciodată, în viața noastră de oameni păcătoși.

Când vorbește așijderea vorbe, privește mai mult către bătrânul călugăr, ce-a rămas mut, cu ochii infiorați de vederea sti-

cloasă a Vlădichii; iar băiatul, cu infățișare îndrăzneală, se căznește să priceapă înțelesul celor spuse. Aruncă și el o întrebare, ca orice înțelept iscoditor copil.

— Atunci eu mă fac arhieru, cum n'am să mă însor niciodată?

Amândoi îl inconjoară cu zimbete de bunătațe. Vlădica îi dă răspuns, că așa va fi. Mihai rămîne mulțumit, însă izvodește altă întrebare și mai ciudată:

— Poate s'ajungă și arhieru sfânt ca... Sfântul Nicolae?

— Nu; dar de ce spuseși de Sfântul Nicolae și nu deun alt sfânt?

— Îl cunosc mai bine pe sfântul Nicolae — răspunde liniștit băiatul, viră mîna în sân, scoate o mică iconiță cu chipul slăvitului erarh din Mira-Lichiei.

— A, frumos! Zi, porți iconiță la piept — și-o cercetează Vlădica, să-î vadă vechimea picturii.

Cuviosul răsare cu-așa lămurire; Băiatul are astă danie dela un credincios boer, care vine des la mînuștire. Decum a cunoscut pe Mihai, s'a îndrăgit de el. Vorbirea, frumusețea chipului, agerimea mișcărilor, însfîrșit așa cum este inzeștrăat cu însușiri bune, au fost îndemn să-î dăruiască iconița ce-o purta dînsul peste piept.

— S'o păstreze cu drag. E veche dela străbunii mei. O avem de mult, dată deun bogătaș rus, care a aduș-o dela Ierusalim. Țin mult la ea, căci m'a scăpat din grele primejdii; și-aș fi dat-o vreuui fecior de-al meu, or singurei fete ce am..; sunt însă în „lumea-de-sus“, cu năravul vremii deacuma. Tu te vei călugări, să ai dar grijă de iconiță, pomenindu-mă și pe mine, dacă vrei.

— Foarte bine a grăit și bine a făcut — implinește Vlădica, ceiace ar mai avea de spus părintele Macarie. Se intoarce cu fața la băiat, îl mîngăe, spune în plin auz că minunile s'au sfîrșit, decînd s'a înrăit lumea.

Tac citva, nu mai vorbesc. Ceasul din perete, destul de mare, sună rar și apăsăat zece bătăi. Ochii lui Mihai scînteiază, ațîntiți spre el.

— Așa bate și ceasul mănăstirii noastre — și se intristează, gîndindu-se că n'o să'l mai auză, atît de duios, mai cu seamă în miezul nopții, cînd vrea el de se ducea la slujbă cu făcătorul de bine.

Păintele Macarie îi înțelege amarul, se ridică depe scaun. Cu ochii înlăcrimați, ca spre un inger apărut deodată, se uită se tot uită la băiat, trece cu degetele resfirate ale mînei drepte prin barbă caută o eșire înțeleaptă din gîndurile ce l-au prins.

— Preasfînțite, însfîrșit găsește ceva de spus, imi vine să crez că mă despart de ăst băiat, pentru totdeauna. Sunt destul de bătrîn... Nu pot să știu, dacă apuc și ziua-de-măine. Am prins milă de el! — Se oprește și nu mai poate scoate un cuvânt. Vlădica, văzându-l schimbat la chip, apoi cum tăcu deodată, își dă seama de slăbiciunea iubirii ce-o are către un așa băiat, deschide gura și spune blajin:

— Taică Macarie, mergi în pace la chilia cuvioșii tale. Dea-

cum împărțim grija pedindouă față de băiat, asemenea și dragostea. Oricând poți intra aici, să-l vezi și să-i afli de rost. Ai cuvântul meu, că-l fac om, să se bucure Biserica noastră ortodoxă de el, cine știe, ca deun nou Ucenic ce are să fie...

— Il binecuvintează pe bătrîn, ca semn de plecare. Ia de veste și Mihai, se repede și se îmbrățișează mult cu bunul cuvios, care ese pe ușă și pornește către mănăstire, c'o presimțire că-și primi o fărîmă de fericire, din călduroasa îmbrățișare cu urmașul său călugăraș, ce i-o dete ca bob de împărțășanie la sfârșitul vieței.

Preot G. ZNAGOVEANU

(va urma).

COPIE de pe Procesul-Verbal al Adunării Eparhiale de Constanța, sesiunea ordinară dela 6 Mai 1934.

PROCES-VERBAL

La ora` 10 dimineața s'a oficiat un Te-Deum în Catedrala Episcopală de către Prea Sfințitul Episcop D. D. Gherontie, înconjurat de cler și personalul catedralei, la cari au asistat membrii adunării, după care s'a trecut în sala cea mare a „Palatului Episcopal“, unde s'a ținut ședința.

La apelul nominal au răspuns 32 membri. Adunarea fiind în număr legal, Prea Sfințitul Episcop ține cuvântarea cuvenită, salutând pe membrii Adunării cu „Hristos a înviat“ și „bine ați venit“. Face cunoscut că în cursul anului 1933 a încetat din viață un membru al adunării și anume D-l Iulian Petrescu—Ialomița. Adunarea, în amintirea lui, s'a ridicat câteva minute în pioasă tăcere.

Reluând cuvântarea Prea Sfințitul Episcop, arată că, intrucât în sesiunea de constituire a noiei Adunări, a desvoltat un întreg program de lucru și deziderate, acum — pentru iconomisirea timpului — se abține și rămâne ca, din citirea referatelor secțiilor Consiliului, să se vadă: ce s'a realizat din programă anunțată la Constituire și ce mai trebuie. Declară sesiunea deschisă. Se face apoi alegerea biuroului în persoană Domnului Claudiu Panaitescu, Vasile Covată, Gheorghe Coriolan, Aurel Vulpe și Preoții: Ec. Gh. S. Popescu și Pr. Ec. N. Manoliu.

Prea Sfințitul Episcop-Președinte, urmând ordinea de zi pune

in discuțiune validarea noiei alegeri de preot in locul vecant dela circ. Hârșova in persoana preotului Al. Poțincu, parohul orașului Hârșova, pentru care se formează o comisiune de validare din D-nii: Eugeniu Cealac, Vasile Covata și Preotul Arghir Varnav. Delegații se retrag și cercetează dosarul alegerii, făcând referatul cuvenit care conchide că alegerea s'a făcut legal, că nu există nici o contestație și opiniază să se valideze. Adunarea o validează.

Apoi Pr. Ștefan Dumitrescu referentul secției „Administrative” dă citire referatului acestei secții, arătând situația și activitatea secției administrative in cursul anului 1953—34. Referatul se va anexa acestui proces-verbal.

După terminare, se incepe discuțiunea generală asupra referatului. D-l D. Gheorghiu întreabă de ce n'a fost aplicată transferarea Pr. Marinescu dela parohia Pantelimon la parohia Ciocărlia cum opinase Consiliul acum 6—7 luni? Răspunde Pr. Arghir Varnav dând explicațiunile cuvenite. S'a hotărât ca D-l Gheorghiu să vadă lucrările privitoare la această transferare. in arhiva Episcopiei.

Se dă cuvântul D-lui Dr. Gh. Banu, deputat care vorbește despre rolul adunării, aducând mulțumiri și laude Prea Sfințitului Episcop pentru înțelepciunea cu care păstorește Eparhia. Comunică, apoi, că mulți enoriași reclamă pe Preoți pentru că li se iau taxe mari, și cere să se fixeze taxele epitrahilului spre a se liniști spiritele.

Trecând la chestiunea a doi preoți din Frățilești și Săveni, județul Ialomița, cari nu sunt legal plasați, cere să se dea o soluțiune de împăcaciune. *Prea Sfințitul Episcop* răspunde, dând lămuririle cuvenite, in urma cărora adunarea hotărăște ca Pr. paroh N. Mateescu care locuiește in filiala Săveni, ori să demisioneze spre a da locul celui din Frățilești T. Oprescu (sediul parohiei) ori să se mute el acolo și ajutorul la Săveni, adică se se intre in legalitate. *Prea Sfințitul Episcop* va lua măsurile impuse de situație.

D-l Dr. Gh. Banu, vorbește apoi in chestia unor neînțelegeri între preoții din comuna Sudiți-Ialomița cerând și aici o soluțiune împăcaciuitoare.

Prea Sfințitul Episcop, dă explicațiunile cuvenite cu privire la parohul Decu, care, deși întâi a protestat că s'a trimis la Sudiți al doilea preot, pe urmă singur a consimțit să i se dea al 2 preot, dar nu in persoana Preotului Ștefan Constantin pentru că are rude in parohie cu cari ar fi vecinic in ceartă. Arată, apoi, că Păr. Decu este inconsecvent, neglijent și refractar ordinelor primite. Sunt reclamații contra lui cari vor trebui anchetate.

D-l Dr. Gh. Banu, răspunde că chestiunea este principială și iar soluțiunea specială roagă să fie împăcaciuitoare.

D-l Eugeniu Cealac, răspunde că, statutul este clar că, se pot înființa parohii unde poporul cere și este numărul legal de familii, cum e cazul de la Sudiți, unde sunt 800 capi de familie. Cu privire la atitudinea Pr. Decu, arată că cunoaște cazuri când Preoții nu se supun ordinelor superioare și este, deci, necesară o disciplină mai severă.

Recalcitraanța Preotului Decu, pare că e din cauza lăcomiei și deci dăunătoare.

D-l D. Gheorghiu, propune să se facă o cercetare la fața locului de o comisiune a adunării Eparhiale, și un membru mirean. Adunarea aprobă o comisiune din sânul ei compusă din: Ec. St. Dumitrescu, Radu Roșculeț și Pr. D. Vălcu.

D-l Jean Dinu, citește o cerere a locuitorilor din satul Zorile, Jud. Constanța, cari cer pe preotul dela parohia alăturată și-l poate, care in caz de aprobare rămâne vacantă.

Se suspendă ședința pentru 5 minute.

La redeschidere ocupă scaunul președințial P. C. Vicar Gr. Dumitrescu.

P. C. Vicar-Președinte, arată că chestiunea cererii locuitorilor dela parohia Zorile, este de resortul Consiliul Eparhial, care o va soluționa cum va crede.

D-l C. Alimănișteanu, arată că adunarea poate aproba aceasta, deoarece este instanță superioară; Cine poate mult, poate și puțin.

D-l V. Covată, dă mai multe lămuriri, cu privire la această chestiune.

P. C. Vicar-Președinte, susține că propunerea D-lui Jean Dinu să fie trecută prin cancelaria Episcopală și Consiliul Eparhial.

D-l V. Covată, spune că adunarea Eparhială, este de părere a se aproba cererea enoriașilor din satul Zorile.

P. C. Vicar-Președinte, propune să se ceară și adesiunea Preotului din satul Zorile.

D-l N. Bujor, întreabă in ce calitate Preotul St. Dumitrescu a citit referatul secției administrative, care trebuia citit de referent?

P. C. Vicar, arată că P. C. St. Dumitrescu este numit referent de P. S. Episcop și recunoscut de Onor. Minister al Instrucțiunii și Cultelor. Prea Cucernicia Sa fiind ales de adunarea eparhială consilier in secția administrativă.

D-l Vasile Covată, spune că, chiar dacă preotul Dumitrescu n'ar fi referant, raportul secției administrative putea fi citit de orice membru al secției respective.

D-l Dr. Gh. Banu, cere D-lui Bujor să spună ce înțelege prin întrebarea pusă?

D-l N. Bujor, răspunde că vrea să știe dacă Pr. St. Dumitrescu este referent sau nu și in caz că este numit, afirmă că numirea este ilegală.

D-l Jean Dinu, cere ca postul de referent, să fie declarat vacant.

P. C. Vicar, că—și așa—postul se consideră vacant, căci numirea, după lege, e provizorie.

D-l Eugeniu Cealâc, precizează că vorba este de referatul secției administrative care s'a citit și dacă adunarea și-l însușește, iar nu de recunoașterea Preotului St. Dumitrescu ca referent.

Discuția închizându-se, Adunarea in unanimitate, aprobă referatul secției administrative, ratificându-se hotărârile ședințelor Consiliilor Eparhiale ținute, până la zi.

Pr. Arghir Vârnav, referentul secției culturale, citește referatul secției respective.

După citire, *P. C. Vicar-Președinte*, pune raportul în discuția generală.

Pr. D. Vâlcu, luând cel întâi cuvântul, spune că Protoiereii nu inspectează pe Preoți, dacă predau religia în școlile primare și că C. Preoți n'au pregătirea cuvenită.

D-l Jean Dinu, propune ca inspectia să se facă de persoane pregătite și, deci, să se lase Revizorul Școlar să facă inspecțiile cuvenite.

Pr. C. Coadă, combate afirmațiile de mai sus și spune că noi nu suntem adunați și nici n'avem competența să discutăm felul cum se predă religia; destul că preoțimea face jertfe onorabile cu predarea, în mod gratuit a religiei. În orice caz, preotul Vâlcu aduce o jignire preoțimii, când se mărginește numai la afirmațiuni, fără a produce probe.

D-l V. Covată, cere ca protoiereii și nu revizorii să facă inspecțiile, de predarea învățământului religios de către preoți, întrucât astfel ridică moralul și al Preotului și al elevilor, întărind în sufletele copiilor credința în Dumnezeu, prin prezența amândorora.

Pr. Ec. Gh. S. Popescu-Urziceni, precizează că legea învățământului este clară, anume că Preotul este obligat să predă religia în școlile primare și că Sfântul Sinod a hotărât ca P. C. Protoierei să facă inspecții.

Pr. N. "Manoliu-Turtucaia", spune că Protoiereul nu poate face inspecțiile cuvenite — căci nu are diurnă așa cum au Revizorii Școlari — și deci se duc când pot fiecare.

D-l Eugeniu Cealâc, cu privire la activitatea pastorală a preoțimii, cere să se înființeze o comisiune pentru studierea activității cercurilor pastorale și a tipăririi revistei oficiale „Tomisul”.

D-l Jean Dinu, cere ca revista „Tomisul”, să fie condusă de comisiunea culturală. Adunarea aprobă.

Pr. C. Coadă, cere să se numească un preot „Misionar” care să n'aibă parohie, spre a activa cu succes în privința misi-onară. Se aprobă, în unaime.

P. C. Vicar-Președinte, pune la vot rap. secției culturale. Adunarea aprobă.

Se ridică ședința la ora 1^{1/2} d. m.

Ședința de după amiază ora 3 d. m.

Pr. Marin Rădulescu-Protoiereu, propune a se reveni asupra anchetei parlamentare rânduită la parohia Sudița-Jalomița.

D-l Dr. Gh. Banu, spune că nu se mai poate reveni, odată ce s'a votat de adunare.

P. C. Vicar-Președinte, în calitate de referent al secției economice pune în discuție generală gestiunea anului 1952.

D-l N. Bujor, spune că D-sa necunoscând chestiunea, să fie numită o comisiune, care să verifice gestiunea anului 1952.

Prea Sfințitul Episcop, primit în aplauze de întreaga Adunare, ocupă scaunul prezidențial.

D-1 Vasile Covată, care în momentul apariției Prea Sfințitului Episcop, răspundea D-1ui Bujor, spune că e neplăcut surprins că D-sa ca membru al comisiei economice nu cunoaște o chestie pe care era obligat s'o studieze; credea — din contra — că tocmai D-1ui va da explicațiunile necesare Adunării. Cum se pune chestia, are impresia că D-1 Bujor vrea să saboteze lucrările adunării.

D-1 N. Bujor, arată că D-sa V. Covată este un temperament violent și, prin cele ce a spus, l-a insultat; căci D-sa lucrează cu D-1 C. Alimănișteanu și Păr. Vicar, pentru bunul mers al secției economice a Episcopiei. Revenind la subiect D-sa cere ca gestiunea anului 1955 să fie cercetată împreună cu gestiunea anului 1953, sau să se dea unei comisii din sânul Adunării.

D-1 Vasile Covată, răspunde D-1ui N. Bujor, că nu înțelege să se numească altă comisiune, când avem comisiune economică. În chestiunea personală declară că, prin cuvintele rostite, n'a vrut să insulte pe nimeni, ci să lămurească o chestie.

P. C. Vicar, citește darea de seamă a gestiunii pe anul 1952 și spune că actele justificative au fost semnate de doi membri ai secțiunii economice.

Pr. I. Roșculeț, întreabă dacă Pr. C. Popescu, de la Pallas-Constanța, a luat în stăpânire terenul cutropit Sfintei Episcopii, pe căi piezișe, de lângă Pallas.

P. C. Vicar, spune că pe acel teren Pr. C. Popescu a plantat pomi fructiferi și, emite părerea că, în caz că Sfânta Episcopie va reintra în stăpânirea lui, investițiunile făcute de preotul cutropitor să fie răscumpărate de Consiliul eparhial.

D-1 C. Alimănișteanu, dă lămuriri, arătând că Prea Sfințitul Episcop are 100 ha. la Tatlageac ca sesie episcopală, că dintr'această, 8 ha. le-a adus la Pallas, pentru creierea unei ferme. Din acest teren, 5 ha. s'au cutropit, pe căi piezișe, de Preotul C. Popescu, iar 5 ha. de un preot din Ialomița — E. Petrescu și arată că, în mod samovolnic s'a luat terenul și că deci, se vor face formele ca să se poată lua terenul înapoi.

D-1 N. Bujor, cere să se arate beneficiul serbărilor date în folosul Sfintei Episcopii în zilele de 14 și 15 Septembrie 1952.

P. C. Vicar, arată că, actele au fost încheiate, sunt în arhiva Sfintei Episcopii, iar beneficiul acestor serbări este trecut în gestiunea anului 1952 și că, dacă se crede că este nevoie, să se numească o comisiune să cerceteze aceasta.

D-1 N. Bujor, spune că D-sa și D-1 C. Alimănișteanu nu le cunosc.

P. S. Episcop-Președinte, propune să le verifice Consiliul economic.

Pr. I. Ciolca-Grindu-Ialomița, spune că, *comisiunea economică*, din care face parte D-1 Bujor, este obligată să dea Adunării lămuriri, iar *nu noi* să-i dăm lămuriri D-sale.

Discuția generală se încheie.

Prea Sfințitul Episcop, pune la vot contul de gestiune pe 1932. Adunarea îl aprobă în unanimitate și dă descărcarea cuvenită.

Prea Sfințitul Episcop-Președinte, cere a se citi situația bugetului pe 1933.

P. C. Vicar, citește expunerea de motive, cerând ratificarea prelungirii bugetului până la 1 Aprilie 1934, cu cota parte de 25%, și deschiderile de credit necesare. Adunarea fără discuții a aprobat bugetul pe 1933—34 așa cum s'a propus, cu prelungirea și deschiderile de credite cerute, în cifră de 1.300.389.

Bugetul pe anul 1934-35 se ia în discuțiune articol cu articol renunțându-se la discuția generală.

La Cap. I. Venituri, Art. se votează nemodificet. La art. 2 D. Gheorghiu-Hârșova, cere ca terenurile filialelor, unde nu sunt biserici, să se lase pentru clădirile bisericilor, arendându-se consiliilor parohiale. Adunarea nu aprobă aceasta.

D-l V. Covată, propune ca toate terenurile să le folosească Episcopia și se unește numai cu propunerea D-lui D. Gheorghiu ca terenurile să fie arendate consiliilor, acolo unde ele cer.

D-l C. Alimănișteanu, propune ca aceste terenuri (în plus) să se arendeze numai preoților. Adunarea aprobă această propunere.

Pr. V. Slivneanu, propune ca hotărârea să fie comunicată și D-lor Prefecți spre știință. Se aprobă.

Se votează art. 3, 4 și 5, fără modificări. La art. 6, D-l D. Gheorghiu întreabă dacă eparhia ia 5% din bugetul parohiilor. de ce la Dulgheru s'a luat 10%, adică 17.000 lei?

D-l C. Alimănișteanu, arată că fondul Eparhial ia 5% și că din greșală, s'a reținut mai mult la bugetul parohiei Dulgheru.

P. C. Pr. Poșincu, dă lămuriri că suma s'a încasat dela antreprenorul lucrărilor bisericii, iar nu la verificarea bugetului.

P. S. Episcop, făgăduiește că, dacă la Dulgheru vor începe lucrările de reparația bisericii, Sfânta Episcopie va veni în ajutor cu acea sumă.

Se aprobă art. 7, 8, 9, 10, fără nici o schimbare.

Se trece la Cap. I.—Cheltueli.

Art 1 se aprobă.

La Cap. II. Art. 1, 2, 3, 4, 5, 6 și „ se aprobă fără discuție. La art. 8 ia cuvântul D-l Jean Dinu susținând majorarea acestui articol la 10000 lunar.

D-l C. Alimănișteanu, se opune la majorare.

D-l Jean Dinu cere să se probe.

D-l V. Covată, susține părerea D-lui Jean Dinu și cere nu numai majorarea art. 8 ci și a art. 10, chiar la 15%. Se pun la vot aceste două articole și Adunarea aprobă majorarea numai cu câte 10%, adică la câte 120.000 fiecare anual. Deci în total 240.000 lei.

D-l C. Alimănișteanu și *D-l N. Bujor* cer a se consemna, în procesul verbal că D-lor sunt contra, și votează contra majorării art. 8 și 10.

La Art. 9. Se aprobă ca remiza de 12% să se acorde Părinților Protopopi, la toate încasările făcute pentru Sfânta Episcopie.

Art. 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19 se aprobă nemodificate. La art. 20 (reparația Catedralei) se aprobă 350.000 lei.

D-l N. Bujor, este de părere ca și în bugetul catedralei să se prevadă o sumă pentru reparația catedralei.

Prea Sfințitul Episcop, dă explicațiuni, arătând că bugetul Catedralei se întrebuițează pentru nevoile interioare ale bisericii. Propunerea D-lui Bujor cade.

Se aprobă art. 21—45 inclusiv nemodificat.

Puându-se apoi la vot bugetul în total, se aprobă de Adunare cu rectificările specificate la fiecare articol.

D-l Jean Dinu, cere ca bugetul să fie executat de Prea Sfințitul Episcop ca președinte conform legii. D-l V. Covată se unește cu această propunere a D-lui Jean Dinu. Consiliul economic — zice D-sa — trebuie să lucreze numai după prescripțiunile legii; până acum, și-a esumat drepturi, pe cari legea nu i le acordă și anume, aceea de a nu se face nici o operațiune financiară fără semnătura a 2 membri, excluzând pe președinte, ceiace este anormal.

D-l Eugeniu Cealac, unindu-se în totul cu cererea categorică a Domnului Vasile Covată, propune ca bugetul să fie executat în marginile prevederilor lui, de șeful instituției, Prea Sfințitul Episcop, conform legii; iar secția economică să fie convocată în planul ei și să lucreze în orice caz cu majoritate și numai sub președinția Prea Sfințitului Episcop, ori de câte ori se cere, conform art. 143 și 144 din Statut.

Prea Sfințitul Episcop-Președinte, pune la vot aceste 2 chestiuni și adunarea aprobă ambele propuneri, precizând ca bugetul să fie executat de Prea Sfințitul Episcop, conform legilor, iar consiliile să lucreze numai când sunt convocate în ședințe.

După aceasta Prea Sfințitul Episcop mulțumește membrilor adunării și declară adunarea eparhială, sesiunea ordinară din anul 1954, închisă.

Se trimit telegrame omagiale Majestății Sale Regelui și Inalt Prea Sfințitului Patriarh.

Pentru care am încheiat prezentul proces-verbal.

Președinte, (ss) GHERONTIE

Secretari :

(ss) Pr. Gh. S. Popescu

(ss) Pr. N. Manolău

(ss) V. Covată

(ss) Claudiu Panaitescu

(ss) Gh. Coriolan

(ss) Aurel Vulpe

C U V Â N T A R E

ținută în Biserica „Adormirea“ din Constanța, în ziua de 13 Mai, cu prilejul parastasului ce s'a făcut pentru repausații Gheorghe Rizescu și soția sa Ana

Frați Creștini,

Ne-am adunat în sf. noastră biserică, ca să ne rugăm Marelui și bunului Dumnezeu, pentru odihna sufletului scumpilor noștri defuncți: GHEORGHE RIZESCU și soția sa ANA cum și NENA NAUM IONESCU, tață de care Epitropia bisericeii noastre a luat anumite obligațiuni, pe care înțelege să le execute cu toată evlavia și din tot sufletul nostru curat.

Acești scumpi defuncți, au binemeritat dela noi, căci în viață fiind, cu toată criza morală prin care trecem, ei s'au gândit mai departe și au înzestrat biserica noastră, pentru ca prin slujitorii ei, să poată lupta cu mai multe mijloace contra tuturor relelor ce ne pândesc la fie care pas, contra tuturor dușmanilor credinței, cari cu mintea întunecată și cu lăcomia diavolicească, acum mai mult ca ori când, alimentează un val de anarhie, de crimă, de jaf și distrugere, ca pe timpul păgânismului sălbatic.

Oameni mari, copiii nevârstnici, asociați în rele, sgu-
duie din temelii scumpa noastră țară, sdrobesc inimile părinților autorii lor, iar noi credincioșii creștini ortodoxi, stăm înmărmuriți, văzând că marile învățături ale blândului IISUS, cari au culminat în câte-va maxime ca: **„IUBESTE PE APROAPELE TĂU CA PE TINE INSUȚI“** sau **„CE ȚIE NU-ȚI PLACE ALTUIA NU FACE“** care de 1934 de ani, conduc destiniile popoarelor ortodoxe, tind să fie părăsite, iar cuvântul diavolului, să prindă mai ales, în mintea unora din aceia cari, au mai multă învățătură, știu să aleagă binele de rău, sunt mai pregătiți în viața această trecătoare, știu ce datoresc bisericeii, Societății și Patriei Române, pot să separe bunul lor de al altuia, sau al țării și totuși, spre durerea noastră, tocmai aceștia — copiii crescuți la învățăturile școalei și în dragostea părinților care necunoscând greutățile vieții, ar trebui să fie generoși — adulți chemați să contribuie la conducerea țării sau a unei părți din stat, coprinși de un val de nebunie, omoară, jefuesc, pârjolesc și uneltesc

împotriva țării, călcând marile învățăminte ale scumpei noastre biserici ortodoxe.

Iată de ce, frați creștini, datoria noastră, este ca acum, ca niciodată, să stăm strânși în jurul bisericii și al țării, și să veghem ca pacea și liniștea să nu fie tulburate. Să luptăm împotriva rățăciților cu cuvântul și cu fapta noastră, chemându-i la credință.

Iată de ce, fapta scumpilor noștri defuncți, cari trecând din această lume rea, s'au gândit că prin biserică să-și ajute neamul și țara, apare astăzi mai sublimă, mai pilduitoare, mai necesară.

După cum știți, regretatul GHEORGHE RIZESCU, pe patul lui de suferință, înainte de moarte, m'a chemat și mi-a comunicat hotărârea lui, să doneze bisericii noastre, pe care și el a servit-o ca episcop și consilier parohial, importanta sumă de 100.000 lei în numerar, pe care moștenitorii ne-au depus-o, iar defuncta NENA NAUM IONESCU, ne-a depus titluri de rentă, purtătoare de dobânzi, în valoare de 20.000 lei.

În fața faptelor generoase și pilduitoare, ale acestor scumpi defuncți, datoria noastră este ca, cu evlavie adâncă, să plecăm genunchii și în rugă ferbinte să implorăm mila lui Dumnezeu, pentru odihna sufletelor lor, iar pe ei, în veci neuitații noștri binefăcători, să-i rugăm ca acolo, din lumea dreptilor, să se roage lui Dumnezeu, pentru păstrarea credinței noastre ortodoxe, pentru biserică și Neamul nostru Românesc.

Frați Creștini,

Ați asistat și ați auzit cuvinte de slavă, ce s'au adresat în acest sf. locaș, de către D-nii ALEXANDRU ALECU și CONST. N. SARY, Marilor Români, cari au fost CONSTANTIN PARIANO și SCARLAT VĂRNAV cărora Județul nostru și în special școala și biserică, le datorește mult, pentru marile înfăptuiri ce au realizat, pe țărâm național, cultural și bisericesc.

Uitați însă, o seamă de admiratori; aducându-ne aminte de ei, ne-am refugiat în biserică, pentru ca aici în fața altarului, să rugăm pe bunul Dumnezeu, să-i aibă în sfânta Sa pază.

La acești mari români, mi-am permis să mai adaug încă un uitat. Acesta este: TEODOR PLESU, care dacă n'a avut așa mari demnități, munca lui pe terenul provinciei noastre, n'a fost mai mică.

Intreaga sa activitate de funcționar public, a fost o pildă vie de abnegație și patriotism, de rară modestie și de muncă fără preget.

TEODOR PLESU, basarabean de origine, născut în Comuna Leova, a venit în Dobrogea, imediat după anexare, a funcționat la Tulcea, în strânse legături cu neuitatul defunct LUCA IONESCU, pentru ca apoi, venind la Constanța, să fie asistent la vechea farmacie Engleză, percepător la Medgedia șef de biurou la Prefectura Constanța, ca să termine trecerea din această lume ca Sub-Prefect la Hârșova și apoi dat uitărei.

Acest pedagog al funcționarilor Români, veniți în Dobrogea, era un suflet nobil, care lua bucățița dela gura lui și a copiilor lui, și o dădea celui ce i-o cerea întâi, fără a cerceta, cine este și de unde este și nu de puține ori a fost înșelat.

TEODOR PLESU, a fost funcționarul român, ales dintre aleși și întrebuințat în multe chestiuni de interes vital pentru provincia noastră. Invățat, cuminte și ponderat, cunoscător a multe limbi străini, aceste calități i-au folosit, spre a-și servi țara și în treacăt amintesc că el a fost acela, care a fost trimis în secret, spre a cerceta în Bulgaria, activitatea trădătorului Racowschi, care deși cetățean român, din cauza apucăturilor lui criminale, și pe baza dovezilor culese de TEODOR PLESU a fost expulzat din țară, ca periculos siguranței statului și constatăm astăzi, că dovezile adunate de PLESU, au fost adevărate, căci însuși comuniștii Ruși, la cari se acicase mai târziu l-au deportat ca periculos societății.

Frați Creștini,

În fața D-voș, fac spovedania smerită că TEODOR PLESU, a fost povățuitorul și îndrumătorul meu din frageda copilărie.

Aruncat de soartă acum 34 ani, pe aceste meleaguri și numit ca funcționar la Prefectura Județului, am avut

marele noroc să dau peste acest pedagog, cari prin poze și fapte mi-a îndrumat primii pași în lume, cât am avut cîntea să servesc sub ordinele sale, iar mai târziu când m'a lăsat în funcțiuni mai grele, veghea și mă povățuia continuu.

Il rog deci aci în fața lui Dumnezeu și a D-ns, să mă erte că l-am uitat până acum și imi iau angajamentul ca de azi înainte, el să fie pomenit în familia mea până la sfârșitul vieții mele.

GHEORGHE STETCU

Epitrop

Biserica Adormirea I Constanța

**COPIE depe petiția credincioșilor din satul Ghiaur-Suiciuc
adresată către P. S. Episcop D. D. Gherontie.**

Inalt Prea Sfinte Stăpâne,

Suntem astăzi, plini de bucurie, că Prea Sfinția Voastră a încredințat, înființarea unei mănăstiri, pe plaiurile acesteia, unde se simte lipsa de credința strămoșească, și pe cari moșii și strămoșii noștrii, au apărât-o cu prețul vieții lor.

Aduși aici, să colonizăm, aceste meleaguri — pământul lui Mircea cel Mare — constatăm cu bucurie, că nu suntem lăsați uitării și că mai marii noștrii, se îngrijesc de starea noastră morală, făcându-ne o mănăstire, unde să ne adunăm în zilele de sărbătoare și să ascultăm sfânta slujbă, pentru care părinții noștrii, au apărât-o până la ultima picătură de sânge.

Vă mulțumim Inalt Prea Sfinte, că ne-ați trimis acești doi părinți; pe părintele ieromonah Ghermano și pe părintele Augustin; spre a începe această creștinească și națională operă.

Dumnezeu să vă ajute Prea Sfinției Voastre și celor doi părinți, să ducă această frumoasă și grea operă, la bun sfârșit.

Rămânem ai Prea Sfinției Voastre, fii credincioși din satul Sf. Nicolae com. Ghiaur-Suiciuc, jud. Caliacra.

ss. ION PREDA, Invățător

Urmează semnăturile locuitorilor în număr de 28.

† PREOTUL NICOLAE POPESCU COM. GÂRLICIU — JUD. CONSTANȚA

„Feriți morți cari mor în Domnul“

În ziua de 14 Aprilie, anul acesta, enoriașii Comunei Gârliciu, Jud. Constanța, au simțit cele mai adânci zdrobiri sufletești, petrecând spre locul de veci pe mult iubitul lor păstor sufletesc, Preotul Nicolae Popescu.

Și cum să nu fie adâncă durerea sufletească a acestor creștini, când în decursul a 30 de ani de activitate zi la zi, preotul lor a împărtășit împreună atât bucuriile cât și necazurile inerente acesteia?

S'a născut în Slobozia — jud. Ialomița, în anul 1869; a învățat cursurile Seminarului Central București, terminând în anul 1893. A fost hirotonit preot pe seama parohiei: „Bașpânar-Ciucurova“, jud. Tulcea, păstorind în această parohie 3 ani — Trecând la Cernavoda, a păstorit și aici 9 ani — iar pe la 1904 a trecut la parohia Gârliciu pentru a se stabili definitiv în această comună. Are deci 42 de ani de vrednică lucrare în via Domnului.

Ca băstinaș al satului Gârliciu și fiu sufletesc al Preotului Nicolae Popescu, îmi arunc privirile; fără să vreau, peste 20 de ani în urmă, la vârșta copilăriei mele, spre a-l revedea pe: „Părintele Nicolae“ predându-ne lecțiile de cls. I-a primară; era în deplin apostolat: preot și învățător!

Cei cari l-au cunoscut mai de aproape au descoperit în Preotul Nicolae un suflet generos, un creștin profund și un sfătuitor neîntrecut. Acum la bătrânețe știa multe, multe și dacă ai fi stat împreună câteva clipe, nu te-ai fi mai îndurat să te desparți ascultând fapte și întâmplări din alte vremuri.

Era înzestrat cu o memorie f. bună și te uimea faptul că reținea întâmplări din viața sa de acum 40—50 de, ani cu atâta precizie și minuțiozitate!

Acesta este Preotul Nicolae Popescu ca om; dar ce pot spune în aceste câteva rânduri ceva mai cuprinzător cu privire la viața sa de om?

Știut este că a fost bun chivernisitor în casa sa, având copii ascultători întru desăvârșită bună cuviință.

Da! ca tată de copii, împreună cu vrednica sa soție, Doamna Preoteasă Maria Popescu, au știut să-și crească copiii, să le dea educația familiei și să-i trimită cu mult sacrificiu la învățătură, pentru ca în ultimii ani ai vieții lui, să se bucure și să aibă cele mai mari satisfacții.

Ce poate fi mai consolabil pentru un tată și o mamă, decât a-și vedea feciorii atât de bine situați în societate și cu rosturile lor bine definite?

*

Ca apostol al Evangheliei a fost la înălțime; viața sa de activitate intelectuală, morală și socială este o puternică dungă de lumină, înțelegând să fie într'adevăr cum trebuie să fie preotul: „Lumina lumii și „Sarea pământului“.

Deși la vârsta de 65 ani, totuși slujbele religioase le săvârșia într'un mod f. plăcut, ba chiar ireproșabil, cu o voce f. clară și sonoră și cu o figură de adevărat apostol albit în slujba Domnului Său.

Astăzi când ortodoxismul își are și mai mult afirmarea ca religie preponderantă în lume, trecerea din această viață a Preotului Nicolae Popescu, lasă în sânul Bisericii Ortodoxe un mare și ireparabil gol. Se pierde un apostol f. devotat a lui Hristos. Ca și societatea omenească, Biserica are nevoie de bătrâni, după cum spune și proverbul: „Cine nu-i are să-i cumpere“.

Cine voește să afle credința ortodoxă pură, să cerceteze îndeaproape activitatea Preotului Nicolae Popescu în satul în care a păstorit aproape toată viața lui și va descoperi mai mult decât ar găsi în mărețele tratate de doctrină ortodoxă.

„Fă-ți slujba ta ca pentru Domnul“ spune sf. ap. Pavel; astfel, și-o îndeplinea și Preotul Nicolae Popescu! nici odată nu-și făcea slujba de mântuială, ci era înzestrat cu o răbdare de fier și cu credință de granit. Se dusesse vestea despre puternica sa credință în Dumnezeu peste multe sate și f. adesea vedea venind la dânsul suferinzi de tot felul pentru ca: „să le citească Părintele Nicolae că e bătrân și cu multă credință“, iar puterea credinței sale se arăta și suferințele se alinau.

Pr. E. MANEA
Dunărea—Constanța

SFÂNTUL SINOD ÎN PLEN.

Sedința de la 18 Aprilie 1934

REFERAT ¹⁾

La Comisiunea pentru doctrină și viață religioasă, s'a primit un dosar cu lucrările privitoare la invitația făcută Bisericii noastre, de a participa la Congresul Internațional de morală socială, care a luat naștere la Geneva și urmează a se ține anul acesta la Buda-Pesta, precum și la organizația în țară la noi a unor conferințe pentru întărirea moralității publice și sociale.

¹⁾ Susținut de P. S. Episcop D. D. Gherontie

COMISIUNEA,

Studiind propunerea dela Budapesta, o găsește de un capital interes moral și social.

Dar având în vedere că invitația și organizarea amintitului congres, nu vine dela biserici creștine, cu care avem legături oficiale, ci din cercuri laice ;

Considerând că, la Budapesta, multe congrese internaționale se fac cu scopuri politice de propagandă ungurească, crede că nu e locul și cazul să participe și Biserica noastră la acel congres.

Totuși, presupunând că discuțiile dela Buda-Pesta, s'ar ține strict în cadrele problemei sociale-morale, pe deoparte ar fi de părere ca, în înțelegere cu Onor. Minister al Cultelor și Instrucțiunii Publice, să se trimită o delegație de profesori universitari, dintre cari să facă parte și unul sau doi profesori dela teologie ; iar, pe de alta, Sf. Sinod să scrie tuturor PP. SS. Chirarhi, să ia măsuri ca să se intensifice lupta contra păcatelor morale și sociale, de care se ocupă Congresul internațional și cari „la noi formează lupta Bisericii de mult începută“.

Inapoem dosarul.

PUBLICAȚIE

Parohia comunală Șipote jud. Constanța devenind vacantă, se aduce la cunoștința doritorilor de a o ocupa, ca să depună cererile însoțite de actele cerute de regulament, prin protoieria respectivă în termenul legal.

Prețurile imprimatelor, pe cari Sf. Episcopie le are în depozit sunt următoarele :

1 carnet certificate botezați a 100 file	Lei 100
1 " " cununați 100 "	" 100
1 serie registre contabilitate :	
1 reg. încasări, un reg. plăți, un reg. partizi, 2 bugete,	
2 conturi gestiune, 5 mape	" 71
1 singur registru încasări	" 15
1 " " plăți	" 15
1 " " partizi	" 15
1 buget	" 4
1 cont gestiune	" 4
1 mapă dosare	" 2
1 registru pentru înscrierea botezaților	" 180
1 " " " cununaților	" 180
1 " " " morților	" 180
1 " intrare și ieșire	" 250
1 condică expediție	" 60
1 contract de arendarea terenurilor	" 4
1 registru proc. verbale ale Consiliului	" 100
1 " " " inspecție	" 100
1 " chitanțier protoierie 600 chitanțe	" 400
1 " bonuri de plată protoieriei	" 250
1 " tip. pentru protoierie de înregistrarea bugetelor	" 250

Orice comandă va fi însoțită de cost, contrariu nu se va executa.

P. C. Preoți cari au luat imprimate și nu le-au plătit sunt rugați să-și achite datorile.

SFANTA EPISCOPIE — CONSTANTA

Revista Apostolului
Comuna
P. C. Sale

Sf. Patriarhie
Comuna

Catedrala Arhiepiscopiei
Paroquia

Bucuresti VI
~~Județul~~